

PIO
MARMAÏ

ANAÏS
DEMOUSTIER

GILLES
LELOUCHE

VIMALA
PONS

FESTIVAL DE CANNES
SÉLECTION OFFICIELLE 2026
FILM D'OUVERTURE

LA VÉNUUS ÉLECTRIQUE

een film van PIERRE SALVADORI

les films pelléas présente En coproduction avec Versus

FESTIVAL DE CANNES
SÉLECTION OFFICIELLE 2026
FILM D'OUVERTURE

LA VÉNUS ÉLECTRIQUE

een film van PIERRE SALVADORI

DISTRIBUTION BELGIQUE
Vivien Vande Kerckhove
vivien@obrother.be
+32 477 64 90 88

www.obrother.be

O'BROTHER

lengte : 2h02

13 MEI IN DE BIOSCOOP

RELATIONS PRESSE
Valerie Depreeuw
valerie.depreeuw@gmail.com
+32 479 21 87 41

SYNOPSIS

Parijs, 1928.

Suzanne, een berooide kermisartiest, doet zich voor als helderziende om schilder Antoine te 'helpen'. Sinds de dood van zijn vrouw Irène heeft Antoine de alcohol gevonden, maar is hij de inspiratie kwijt. Zijn kunsthandelaar Armand, die er baat bij heeft dat Antoine de kwasten weer oppakt, dwingt Suzanne om de schijn op te houden. Met geïmproviseerde hypnosessies beweert ze contact te leggen met Irène – in ruil voor het afbetalen van haar schulden door Armand. Wat begint als onhandige zwendel, groeit uit tot een onverwachte verbintenis tussen Suzanne en Antoine.

VENUS ELECTRIFICATA

LE COUP
DE
FOUDRE

ELLE
EMBRASSE
ELLE
ELECTRIFIE

LE COUP
DE
FOUDRE

L'EXTASE
D'UN BAISER
ELECTRIQUE....
UNE EXPERIENCE
UNIQUE AU MONDE

BLE

30^c

30^c

INTERVIEW MET REGISSEUR PIERRE SALVADORI

La Vénus Électrique is uw elfde speelfilm en de eerste die zich afspeelt in een verder verleden: het Parijs tijdens de Belle Époque. Was het onderwerp bepalend voor deze periode?

Het onderwerp kwam op een vrij onverwachte manier op mijn pad. In 2016 speelde ik Jean Servier in Planétarium van Rebecca Zlotowski: een filmmaker die eind jaren dertig werkte aan een sentimenteel drama met een vleugje occultisme. Om me te helpen, vatte Rebecca in een paar woorden de fictieve film samen die mijn personage maakte: "Een nephelderziende laat een jonge schilder geloven dat ze hem in contact kan brengen met zijn overleden vrouw. Ze wordt verliefd op hem en wordt de spreekbuis van haar rivale." Dat idee vond ik geweldig. Het is eigenlijk wel grappig: tien jaar later heb ik de film geschreven en geregisseerd die mijn personage toen zogenaamd maakte.

Heeft u overwogen om de periode te veranderen?

Nee. De goedgelovigheid van het hoofdpersoneel zou in een andere tijd niet geloofwaardig zijn geweest. We hebben even geprobeerd het verhaal naar het heden te verplaatsen, maar dat werkte niet. In een hedendaagse context zou Antoine simpelweg naïef overkomen, terwijl hij rond de eeuwwisseling juist nieuwsgierig en open is. In die periode verloren religies aan invloed, maar de behoefte om te geloven bleef bestaan. Veel mensen wendden zich tot het occultisme. Suzanne maakt daar gebruik van om haar leven te veranderen.

Waarom sprak dit onderwerp u zo snel aan?

Ik zag er meteen een mechanisme in dat zichzelf kon versterken door zijn eigen fictie te creëren, zonder dat er veel externe plot nodig was. In dat kleine uitgangspunt zat eigenlijk al alles. Het gaf me de kans om een pure komedie te maken waarin personages voortdurend schommelen tussen opoffering en eigenbelang, tussen manipulatie en overgave.

Het schrijfproces was behoorlijk lang, lijkt het...

De eerste versie dateert van maart 2018. Eerst werkte ik enkele maanden aan de structuur met Benjamin Charbit. Daarna ging ik een jaar verder met Benoît Graffin. Ik schrijf op zich niet graag, maar met Benoît werk ik met veel plezier.

Dit is onze zevende film samen en het voelt alsof we allebei hetzelfde filmideaal najagen: een verhaal vol ironie, pijn en lichtheid, met een vleug burleske. Vaak staat het idee centraal dat leugens — of fictie — ons juist helpen elkaar te begrijpen. Hij heeft me enorm geholpen dat idee vorm te geven.

Schrijft u altijd samen?

Ja. Daarna werk ik alleen de bewerking en dialogen uit. Dat is voor mij al het begin van de regie. Het ritme van de dialogen en de beschrijvingen sturen de shots en de toon. Mankiewicz noemde dat "la mise en film". Dat vind ik een prachtige term: het moment waarop ik de film echt begin te zien.

De film heeft een uitgesproken visuele stijl: de periode, de kermis, het occultisme, de galerie, de schilderijen... alles draagt bij aan een sterk visueel universum.

Dat klopt. De mogelijkheden waren enorm: de periode, de kermis, het occultisme... maar ik wilde geen folkloristische film maken. Het zijn achtergronden, geen doelen op zich. Wat me aansprak in het oorspronkelijke idee was dat het me de kans gaf om meer ironie en meer mise-en-scène te ontwikkelen. Dat interesseert me meer dan puur het verhaal.

De film is visueel rijk, maar voelt nooit overdreven of geforceerd. Hoe heeft u dat bereikt?

We hebben dat met vier mensen opgebouwd: Virginie Montel (kostuums en artistieke leiding), Julien Poupard (camera) en Angelo Zamparutti (decors). We zochten naar een beeld dat kleurrijk en levendig is, maar niet kunstmatig. Angelo situeerde de kermis op de grens van Parijs, aan de voet van de vestingwerken tussen stad en bos — precies op het snijvlak van realiteit en fictie. Angelo vond ook een van de laatste circusschilders – Gérald Aussiette – die alle woonwagens, alle gevels van de attracties, alle motieven van de kermis schilderde. Alles is echt samen ontstaan, ik had die versmelting van decor, kostuum en beeld niet eerder zover doorgevoerd. Die samenwerking was uitzonderlijk intens.

De film speelt met verschillende tijdslagen. Hoe bracht u die samen?

Ik zocht voortdurend visuele manieren om overgangen te maken: via water, objecten, spiegels, decors... Dingen die een doorgang konden creëren tussen tijden en ruimtes. Ook voor teksten - dagboeken, brieven - zochten we oplossingen, bijvoorbeeld met schaduwspel of theatrale kaders.

Welke thema's wilde u behandelen?

Die zijn niet vooraf bedacht. Ze ontstaan vanzelf via de personages: schuld, de relatie tussen leven en dood, verleden en heden... Ze zitten als het ware verborgen in het verhaal en komen af en toe naar boven.

Uw film is een komedie, maar bevat ook zware thema's. Is dat contrast bewust?

Een goede komedie bestaat niet zonder lijden. Personages in komedies zijn vaak verloren of gefrustreerd. Wat het geheel optilt, is de mise-en-scène. In cinema zoeken kijkers geen verhaal alleen, maar een toon, een taal. Iets dat hen bijna lichamelijk raakt.

Er zitten veel liefdesverhalen in uw films...

Wat me interesseert, is wanneer personages niet actief op zoek zijn naar liefde, maar naar iets absoluuts, iets waarachtigs. Liefde ontstaat dan als gevolg daarvan.

Laten we naar de personages kijken... Suzanne bijvoorbeeld.

Ze is een jonge koorddanseres, op zoek naar iets anders. Enerzijds slachtoffer van haar omgeving, anderzijds iemand die speelt met geloof en illusie. Ze is uitgeput en verlangt naar een ander leven.

En Antoine?

Hij wordt verteerd door schuld. Hij heeft geen wil meer, geen energie. Hij is bijna een levende dode. Tegelijk is hij de enige die naar waarheid zoekt, wat hem bijzonder maakt. Hij is de onschuld in het hart van het verhaal, wat overigens het moeilijkste en meest ondankbare om te spelen is. Antoine is aantrekkelijk omdat hij te midden van al die leugenaars, al die kwakzalvers,

de enige is die de waarheid zegt of ernaar zoekt.

Irène doorbreekt het stereotype van de muze...

Zij is geen passief personage. Ze wordt gedreven door woede en een verlangen om te ontsnappen aan haar situatie. Ze is eerder een Pygmalion-figuur: iemand die anderen helpt zichzelf te ontdekken.

En Armand?

Via hem wilde ik een oprechte vriendschap tonen die onder druk staat. Hij is een paradoxaal personage: een handelaar met gevoelens, een wat onhandige verrader. Hij raakt me erg.

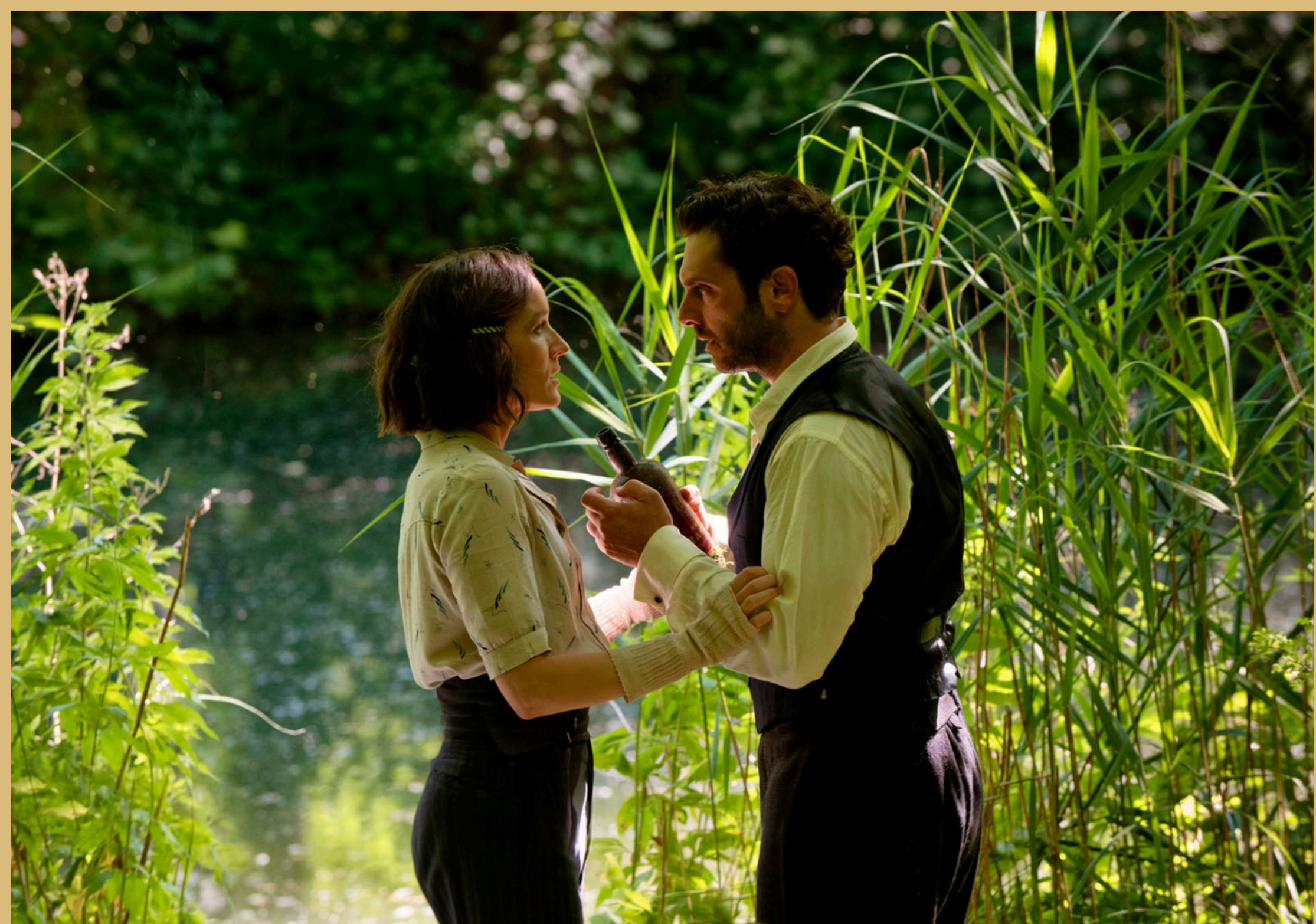
Uw acteurs spelen opvallend sterk. Bijvoorbeeld Pio Marmaï...

Een grote acteur helpt je schrijven. Bij hem gaat alles vanzelf. Pio heeft een prachtig gevoel voor ritme en komedie. Hij heeft zo'n smaak voor taal, zo'n speelhonger en zo'n intensiteit, hij geeft zoveel dat je je soms bijna in zijn schuld voelt, het is heel stimulerend.

Hetzelfde geldt voor Gilles: hij haalt er alles uit wat erin zit, zonder ooit te overdrijven. Hij begrijpt meteen de toon van het project en leert heel snel de taal van de film. Hij speelt de film en niet de rol.

En Anaïs Demoustier als Suzanne?

De rol was niet specifiek voor haar geschreven, maar ik kan me niemand anders voorstellen. Er zijn maar heel weinig actrices die erin slaagden even precies, grappig en ontroerend te zijn. Wat ik erg bij haar waardeer, is dat ze een sterk geschreven tekst kan opnemen en die naturel en authentiek maken, waarbij ze het literaire karakter bijna uitwist. Ik geloof dat ze het personage veel oprechtheid heeft gebracht.

A man with a mustache, wearing a black tuxedo jacket, a white dress shirt, and a black bow tie, is seated in a train carriage. He is holding a wooden cane with a silver ferrule in his right hand. He is looking out of a window on the left side of the frame, which shows a blurred green landscape. The interior of the carriage is dark wood-paneled.

CAST

Antoine Balestro Pio Marmai

Suzanne Anaïs Demoustier

Armand Gilles Lellouche

Irène Vimala Pons

Titus Gustave Kervern

Camille Madeleine Baudot

CREW

Scenario	Benjamin Charbit Benôit Graffin Pierre Salvadori	In coproduction met	Versus France 2 Cinéma Pio & Co Tovo Films
Naar een idee van	Rebecca Zlotowski Robin Campillo		RTBF (Télévision belge) Be tv et Orange
Dialogen	Pierre Salvadori		Proximus
Productie	Philippe Martin	Met ondersteuning door	Canal+
Line producer	David Thion	Met medewerking van	Ciné+ OCS
Coproductie	Sandrine Dumas Jacques-Henri Bronckart Tatjana Kozar		France Télévisions Wallimage (La Wallonie)
Muziek	Camille Bazbaz	Met steun van	Centre national du cinéma et de l'image animée Centre du Cinéma et de l'Audiovisuel de la Fédération Wallonie-Bruxelles
Cinematografie	Julien Poupard - AFC		Tax Shelter du Gouvernement fédéral belge
Decors	Angelo Zamparutti		Inver Tax Shelter
Art director en kostuumontwerp	Virginie Montel		La Région Île-de-France, en partenariat avec le CNC
Montage	Anne-Sophie Bion	Met medewerking van	Diaphana Playtime
Sound	François Maurel		Cineaxe 7 Cinécap 9
Sound editor	Valérie Le Docte	In samenwerking met	Indéfilms 14 Palatine Etoile 23
Soundmix	Luc Thomas		Cofimage 37 Cofinova 22 et 23
Casting	Michaël Laguens		La Banque Postale Image 19 Sofitvcine 13
Camera-assistent	Nicolas Guilleminot		Sansofica
Script	Anaïs Sergeant	Distributie Benelux	O'Brother
Make-up	Rachel Beeckmans	International Sales	Playtime
Haar	Félix Puget		
Supervisor VFX	Cédric Fayolle		
Generic	Olivier Marquézy		
Productie supervisor	Claire Langmann		
post-productie supervisor	Juliette Mallon		
Een productie van	Les Films Pelléas		